

CICIO-POP, ȘTEFAN

n. 1 aprilie 1865, Șigău, jud. Cluj

d. 16 februarie 1934, Conop, jud. Arad

Ștefan Cicio-Pop, fiul dascălului Emanuil Cicio și al Măriuței (n. Mânzat), devenind orfan, este crescut, împreună cu alte două surori, de un unchi al său din partea tatălui, canonicul Vasile Pop. Este trimis la școala primară la Gherla, urmează apoi studiile gimnaziale la Dej, finalizându-le la Sibiu. Studiile superioare le urmează la Facultățile de Drept din Universitățile din Viena și Budapesta, perioadă în care activează în cadrul societăților studențești *România Jună* din Viena și *Petru Maior* din Budapesta. Obține diploma de doctor în 13 aprilie 1889, iar censura de avocat în anul 1891, după care se stabilește în Arad, la insistențele avocaților Nicolae Oncu și Mihai Veliciu. În același an va fi arestat pentru propagandă națională românească. Figurează ca membru al Baroului avocaților din Arad, cu cancelarie în localitate, pentru perioada mai 1891- 5 iulie 1919.

Se afirmă ca un foarte bun avocat, participând la Conferința de la Haga, unde susține cauza românilor din Ardeal în fața maghiarilor, dar mai ales în procesele în care i-a apărat pe românii din comitat în fața abuzurilor autorităților, precum și a ziaristilor români sau slovaci în procesele de presă. În Procesul Memorandului a fost apărătorul avocaților arădeni Mihai Veliciu și Aurel Suci. A mai pledat ca apărător în procesele de presă intentate de autoritățile maghiare ziarelor sârbești *Branik* și *Zastva*.

A excelat în procesele legate de punerea în aplicare a reglementărilor urbariale, activitatea sa derulându-se în cazuri din comitatele Arad, Hunedoara, Cenad, Timiș-Torontal.

În cadrul Conferinței naționale a PNR din ianuarie 1905 este ales în comitetul executiv. Va participa la confruntările electorale din 1905, 1906 și 1910, obținând de fiecare dată mandatele de deputat în Parlamentul de la Budapesta, ca reprezentant al cercul electoral Șiria.

În anii războiului are numeroase intervenții în Parlament, semnalând abuzurile la care erau supuși românii de către autoritățile maghiare. El face o cauză din situația celor duși la munci în folosul frontului sau al celor internați în lagăre. Pentru această atitudine va fi numit cu ocazia congresului de creare a *Uniunii naționale a foștilor întemnițați și internați* (1919), „*părinte al internaților din Șopron*.”

Ștefan Cicio-Pop va participa la toate întâlnirile reprezentanților românilor din Transilvania din toamna anului 1918. Va fi ales în Consiliul Național Român Central, al cărui sediu este stabilit în Arad, chiar în casele acestuia. De altfel, acesta îndeplinea și funcția de președinte al CNRC. Cu puține zile înainte de ziua convocării Adunării, Ștefan Cicio-Pop s-a îmbolnăvit, dar va participa în cele din urmă la Marea Adunare de la Alba Iulia, ca reprezentant ales în circumscripția Șiria (comitatul Arad). Va conduce lucrările Adunării alături de președintele George Pop de Băsești, fiind ales vicepreședinte al acesteia.

Prin poziția avută de-a lungul anilor, contribuția sa la lupta românilor pentru drepturi politice, Ștefan Cicio-Pop va fi ales în Marele Sfat Național, dar mai ales i se încredințează Resortul de Război și Siguranță Publică în cadrul Consiliului Dirigent. Alături de Iuliu Maniu, Aurel Vlad, Ștefan Cicio-Pop va însoți delegația oficială ce a fost desemnată să prezinte Regelui Ferdinand I Rezoluția Unirii. În urma tratativelor ce au avut loc între liderii din Ardeal și reprezentanții politici de la București, Ștefan Cicio-Pop, Al. Vaida-Voevod și Vasile Goldiș vor fi incluși în guvernul prezidat de I.I.C. Brătianu, ca miniștri fără portofoliu

(decembrie 1918-septembrie 1919). Această poziție o păstrează și în guvernul condus de Arthur Văitoianu (septembrie-noiembrie 1919).

Odată cu formarea guvernului de către Al. Vaida-Voevod este numit ministru secretar de stat pentru Transilvania, ministru ad-interim la Ministerul Justiției (9 decembrie 1919-12 martie 1920), ministru ad-interim la Consiliul de Miniștri (9 ianuarie-13 martie 1920), cu ocazia plecării lui Vaida-Voevod la Conferința de Pace.

În perioada de guvernare național-țărănistă va conduce în calitate de președinte Camera Deputaților (23 decembrie 1928-30 aprilie 1931, respectiv 10 august 1932-18 noiembrie 1933).